

a) Smag, anstændighed og almene samfundsinteresser

Direktivet omfatter som nævnt ovenfor kun handelspraksis, der skader forbrugernes økonomiske interesser. Smag og anstændighed og almene samfundsinteresser falder derfor uden for direktivets anvendelsesområde.

Direktivet definerer ikke nærmere, hvad der ligger i begrebet smag og anstændighed. I præambelens 7. betragtning nævnes som eksempel, at en handelspraksis som fx ”kundehvervning på gaden i nogle medlemsstater kan være uønsket af kulturelle grunde. Medlemsstaterne bør derfor fortsat kunne forbyde visse former for handelspraksis på deres område under henvisning til smag og anstændighed, uanset at sådanne former for praksis ikke begrænser forbrugernes valg.”

b) Sundheds- og sikkerhedsaspekter

Ifølge direktivets art. 3, stk. 3, berører direktivet ikke fællesskabsbestemmelser eller nationale bestemmelser vedrørende produkters sundheds- og sikkerhedsmæssige aspekter.

I præambelens 9. betragtning fremgår det, at medlemsstaterne kan opretholde eller indføre restriktioner og forbud vedrørende handelspraksis, der er begrundet i hensynet til forbrugernes sundhed og sikkerhed, fx i forbindelse med alkohol, tobak eller lægemidler.

c) Kontraktsretten

Direktivet bestemmer udtrykkeligt, jf. art. 3, stk. 1, at det finder anvendelse på urimelig handelspraksis, både før, under og efter en handelstransaktion. Art. 3, stk. 2, bestemmer imidlertid, at direktivet ikke berører aftaleretten, navnlig ikke bestemmelser om kontraktens gyldighed, indgåelse og virkning.

d) Forholdet til sektorregulering, herunder art. 3, stk. 5

Det følger af direktivets art. 3, stk. 4, at i tilfælde af uoverensstemmelse mellem dette direktivs bestemmelser og andre fællesskabsbestemmelser om særlige aspekter af urimelig handelspraksis, vil sidstnævnte gælde for de pågældende særlige aspekter.

Selvom direktivet således umiddelbart giver sektorlovgivningens bestemmelser om urimelig handelspraksis forrang, gælder dette dog ikke disse direktivers eventuelle klausuler om minimumsharmonisering. Ifølge art. 3, stk. 5, kan medlemsstaterne frem til den 12. juni 2013 fortsat anvende nationale bestemmelser, som er mere restriktive eller præskriptive end direktivet om urimelig handelspraksis, når disse bestemmelser implementerer direktiver med bestem-

melser om minimumsharmonisering. Af den nævnte bestemmelse fremgår det endvidere, at foranstaltningerne skal være væsentlige med henblik på at sikre, at forbrugerne beskyttes tilstrækkeligt mod urimelig handelspraksis og skal stå i rimeligt forhold til opfyldelsen af dette mål. Der henvises i bestemmelsen til art 18 om revision af direktivet, hvorefter denne revision kan omfatte et forslag om forlængelse af denne undtagelse med en yderligere begrænset periode.

De bestemmelser, som medlemsstaterne opretholder efter art. 3, stk. 5, skal meddeles Kommissionen, jf. art. 3, stk. 6.

e) Finansielle tjenesteydelser og fast ejendom

Urimelig handelspraksis i relation til finansielle tjenesteydelser og fast ejendom er omfattet af direktivet om urimelig handelspraksis. Medlemsstaterne kan dog i forhold til disse produkter opretholde eller stille krav, som er mere restriktive eller præskriptive end dette direktiv, jf. art. 3, stk. 9.

f) Øvrige undtagelser

Direktivet om urimelig handelspraksis berører ikke bestemmelser om retternes kompetence, jf. art. 3, stk. 7.

Ifølge direktivets art. 3, stk. 8, berører direktivet ikke etableringsbetingelser, godkendelsesordninger eller fagetsiske adfærdskodekser eller andre specifikke bestemmelser for lovregulerede erhverv, der skal opretholde høje standarder for virksomhedernes integritet, og som medlemsstaterne i overensstemmelse med fællesskabslovgivningen kan pålægge virksomheder.

Direktivet berører endvidere ikke, jf. art. 3, stk. 10, anvendelsen af medlemsstaternes lov- og administrative bestemmelser vedrørende certificering og angivelse af lødighed for ædelmetalarbejder.

Det generelle forbud mod urimelig handelspraksis

Direktivets art. 5, stk. 1, forbyder urimelig handelspraksis.

En handelspraksis er i direktivets forstand urimelig, jf. art. 5, stk. 2, hvis a) den er i strid med kravet om erhvervsmæssig diligenspligt og b) væsentligt forvrider eller kan forventes at forvride den økonomiske adfærd i forhold til produktet hos gennemsnitsforbrugeren, som bliver genstand for den, eller som den er rettet imod, eller hvis den pågældende handelspraksis rettes mod en særlig gruppe af forbrugere, hos et gennemsnitsmedlem af denne gruppe.

Art. 5, stk. 4, nævner herudover, at en handelspraksis i særdeleshed er urimelig, hvis den er vildledende eller aggressiv. Vildledende handelspraksis er be-